

його безцінну допомогу з моїми запитаннями щодо судово-медичної експертизи, на які він відповідав швидко і в доброму гуморі.

Дякую, Майку!

Також хотіла би подякувати Жаннетт Борот, чий благодійний внесок у Поліційну академію письменників забезпечив її імені місце в цій книжці!

Хотіла б зазначити, що будь-які помилки в рукописі цілком належать мені. Не думаю, що вони є, але як знати.

Нарешті, дякую вам, Мануелю й діти. Без вас я б не впоралася. І Поппі — ти найкраща кішка й найкраще товариство день у день, на яке може сподіватися будь-яка письменниця.

Пролог

П'ятниця, 29 вересня

Вона стоїть на кухні, дивлячись у великі задні вікна. Обертається до мене, змахуючи густим каштановим волоссям, і я бачу збентеження, а потім раптовий страх у її розширених карих очах. Вона осягає становище, загрозу. Наші погляди зустрічаються. Вона схожа на красиву сполохану тварину. Але мені байдуже. Я відчуваю спалах емоцій — чистого, неконтрольованого гніву; я не маю до неї ніякого жалю.

Ми обоє усвідомлюємо, що в мене в руці молоток. Час ніби сповільнюється. Певно, усе відбувається швидко, але враження такого немає. Її рот розтуляється, готовий щось вимовити. Та мене не цікавить, що вона скаже. А може, вона хотіла закричати.

Я кидаюся до неї. Швидко розмахуюся, і молоток важко опускається їй на чоло. Далі — моторошний звук, потужний фонтан крові. З її рота не вилітає нічого, крім охкання. Вона починає падати, простягаючи до мене руки, немов благаючи про милосердя. Чи, може, тягнеться до молотка. Хитається на ногах, наче бик, що от-от завалиться. Я знов завдаю удару, ще дужчого, цього разу їй по маківці, бо тепер її голова опиняється нижче. Відчуваю імпульс у моєму замаху

й хочу прикінчити її. Вона стоїть на колінах, скулившись, обличчя не видно. Падає вперед, долілиць, і лежить нерухомо.

Я стою над нею, важко дихаючи, з молотком у руці, з якого на підлогу крапає кров.

Маю впевнитися, що вона мертва, тож б'ю ще кілька разів. Моя рука вже втомилася, подих утруднений. Молоток весь у крові, мій одяг теж геть замизканий. Тягнуся до неї й перевертаю. Одне око вибите. Друге досі розплющене, але в ньому немає життя.

Понеділок, 2 жовтня

Ейлесфорд, місто в Гудзоновій долині Нью-Йорка, — осередок багатьох принад. Головними серед них є історичний міський центр уздовж річки Гудзон і два величні мости, що привертають увагу. Гудзонова долина славиться своєю природною красою, а за рікою година їзди, переважно добрими автошляхами, приведе вас углиб Катскільських гір, усяних маленькими містечками. Залізничний вокзал Ейлесфорда має простору автостоянку. Звідси часто ходять потяги до Нью-Йорка — дістатися Мангеттена можна менше як за дві години. Словом, це дуже приємне місце для життя. Хоча й тут є свої проблеми, як і будь-де.

Роберт Пірс заходить до поліцейного відділку Ейлесфорда — нової, сучасної будівлі з цегли й скла — та наближається до стійки реєстрації. За столом офіцер у формі працює на комп'ютері. Помітивши Роберта, він змахує рукою на знак того, що за мить звільниться.

«Що сказав би звичайний чоловік?» Роберт кахикає. Офіцер підіймає очі.

— Гаразд, дайте мені хвилинку.

Він завершує набирати щось на комп'ютері, доки Роберт чекає.

Нарешті офіцер обертається.

— Чим можу допомогти? — питає він.

— Я хотів би повідомити про зникнення людини. Тепер офіцер приділяє Роберту повну увагу.

— Хто зник?

— Моя дружина. Аманда Пірс.

— Ваше ім'я?

— Роберт Пірс.

— Коли ви востаннє бачили дружину?

— У п'ятницю вранці, коли вона пішла на роботу.

Роберт знову кахикає.

— Вона збиралась одразу з роботи поїхати з подругою на вихідні. Пішла з роботи як планувала, але вчора ввечері додому не повернулася. Зараз ранок понеділка, а її досі немає вдома.

Офіцер допитливо дивиться на нього.

Роберт відчуває, як червоніє під його поглядом.

Він знає, який це має вигляд.

Але не може дозволити собі турбуватися про це. Він мусить це зробити. Мусить повідомити про зникнення своєї дружини.

— Ви пробували телефонувати їй?

Роберт дивиться на нього, не вірячи власним вухам. Хочє спитати: «Гадаєте, я ідіот?». Але не питає. Натомість засмучено промовляє:

— Авжеж, я пробував телефонувати. Безліч разів. Але її мобільний перекидає мене на голосову пошту, а вона не передзвонює. Певно, вимкнула його.

— Як щодо подруги?

— Власне, це мене й занепокоїло, — зізнається Роберт. Ніяково замовкає. Офіцер чекає, доки він продовжить. — Я телефонував її подрузі, Керолайн Лу, і, з її слів, у них не було планів на ці вихідні. Вона не знає, де Аманда.

Западає мовчанка, а тоді офіцер каже:

— Розумію.

Уважно дивиться на Роберта, ніби жаліє його. Роберту це не подобається.

— Що вона взяла з собою? — питає офіцер. — Валізу? Паспорт?

— Аманда зібралася на вихідні, так. Взяла дорожню валізу. І сумочку. Я... Я не знаю, чи взяла вона паспорт, — відповідає Роберт і додає: — Казала, що припаркується на вокзалі й сяде на потяг до Мангеттена, щоб у вихідні піти з Керолайн по крамницях. Але сьогодні вранці я передусім обійшов стоянку й не побачив там її машини.

— Не хочу бути нетактовним, — зауважує офіцер, — але... ви впевнені, що вона не зустрічається з кимось? І не бреше вам про це? Тобто, — м'яко додає він, — якщо дружина збрехала вам, що їде гуляти з подругою... можливо, насправді вона не зникла.

— Не думаю, що Аманда вчинила б так, — каже Роберт. — Вона попередила б. Не покинула б мене в невідомості.

Він знає, що видається впертим.

— Я хочу повідомити про її зникнення, — наполягає він.

— Удома були проблеми? У вашому шлюбі все гаразд? — питає офіцер.

— Усе було добре.

— Діти є?

— Немає.

— Гаразд. Дозвольте, я візьму у вас дані та опис, і подивимося, що можна зробити, — неохоче говорить офіцер. — Але скажу вам чесно: схоже на те, що вона поїхала з власної волі. Імовірно, з'явиться. Люди тікають постійно. Ви би здивувалися.

Роберт холодно дивиться на офіцера.

— Ви її навіть не шукатимете?

— Назвіть вашу адресу, будь ласка.

Розділ перший

Субота, 14 жовтня

Олівія Шарп сидить на кухні, п'є каву й порожніми очима дивиться крізь скляні розсувні двері на задне подвір'я. Середина жовтня, і клен біля заднього паркана дивовижний у своїх червоних, помаранчевих та жовтих тонах. Трава досі зелена, але решта саду вже підготувалася до зими; незабаром перші заморозки, думає Олівія. Але поки що вона насолоджується жовтим сонцем, яке сочиться крізь заднє подвір'я й кидає косі промені в її бездоганно чисту кухню.

Принаймні намагається. Важко чимось насолоджуватися, коли повільно закипаєш усередині.

Її син Рейлі досі не встав. Так, сьогодні субота, а він цілий тиждень був у школі. Але зараз друга дня, і її до сказу доводить, що він досі спить.

Олівія відставляє каву й знову простує сходами, вкритими килимом, на другий поверх. Вагається біля дверей синовій спальні, нагадуючи собі не горлати, тоді легко стукає й відчиняє їх. Як і очікувалося, Рейлі міцно спить. Ковдра досі на голові — він натягнув її минулого разу, коли мати заходила пів години тому. Олівія знає, що син ненавидить, коли вона каже вставати, але сам цього не робить. І як тут бути — нехай

спить цілий день? Їй подобається давати синові змогу трохи розслабитися на вихідних, але, заради бога, уже середина дня.

— Рейлі, підйом. Уже друга година минула.

Їй неприємно чути роздратування у власному голосі, але вона щодня марнує стільки сил, намагаючись витягти цього хлопця з ліжка, що важко не обурюватися.

Навіть не ворухнеться. Олівія стоїть, дивлячись на нього, і відчуває складну суміш любові й невдоволення. Він добрий хлопчик. Розумний, але немотивований учень. Цілком приємний. Просто лінивий — не лише сам з ліжка не встане, а й домашню роботу не виконає і по господарству не допоможе, якщо постійно до нього не чіплятися. Він каже матері, що ненавидить, коли вона чіпляється. Що ж, їй самій неприємно це робити. Вона говорить, що якби він з першого разу робив те, про що просять, то не доводилося б повторювати. Але, схоже, до Рейлі не доходить. Олівія пояснює собі це тим, що йому шістнадцять. Шістнадцятирічні хлопці — це жах. Вона сподівається, що до вісімнадцяти-дев'ятнадцяти років синова префронтальна кора розвинеться, виконавча функція покращиться і він стане відповідальнішим.

— Рейлі! Ну ж бо, вставай.

Він усе одно не рухається, не визнає її присутності — навіть не буркне. Матір бачить його мобільний, який лежить на тумбочці горілиць. Якщо син не встане — гаразд, тоді вона конфіскує телефон. Вона уявляє, як Рейлі мацає рукою навколо себе в пошуках